అసుర-సంధ్య

వాడు కొంచెం దూకుడుగా, రవంత తూలుడుగా లోపలికి వచ్చాడు: నేనూ, మరో నాలాటి పెద్ద మనిషీ కుర్చీలు దగ్గరగా లాక్కుని చిన్ననాటి ముచ్చటలు కూడబలుక్కుంటున్నాం: కలయబడ్డట్టు, మధ్యకు అడుగు వేసి, – 'ఏదీ పంతులూ! చెయ్యి యిలా పారెయ్!' అన్నాడు: పారేశాను: పట్టుకుని ఊపేశాడు:

"ఏం—దెబ్బ తగిలిందా ఏంరా !" అని నవ్వుతూ అడిగాను - చేయి వాడికి అప్పగించేసి.

ముక్కుకు సూటిగా - హుంకరించినట్టు అని, నావంకా, ముక్కూ మొగం ఎరుగని అవతలి పెద్దమనిషి వంకా చూసి, ధీమాగా పకాలుమని - ఒక్క అంగలో వెళ్ళిపోయినాడు.

"ఎవడు వీడు ?—" అన్నట్లు చూశాడు బొమలు చిట్లించి అవతలి పెద్ద మనిషి —

"సుబ్రహ్మణ్యం!"

"ఏ సుబ్రహ్మణ్యం !-"

"అదేమిట్రా - అల్లా తెలియనట్టు అడుగుతావేం. వీడిని ఎరక్కపోవడమేమిటి? - ఎరగని వాడు ఊరి మొత్తం మీద ఒక్క పురుగు లేడే" - అనబోయి అంతలో మాట సంబాళించుకున్నాను:

అవును - వీడికి ఎలా తెలుసు ?- ఇరవై ఏళ్ళ యీ సందున యీ ఊరు వచ్చిన పాపాన పోయినాడా యీ పెద్ద మనిషి ?- ఇతగాడూ, నేనూ బళ్ళో ఎన్నేళ్లో కలిసి చదువుకున్నాం - కాలేజీ నాటకాల్లో కలిసి వేషాలు వేశాం — ప్రైజులు పంచుకున్నాం — చదువు అయిపోగానే - ఇక్కడ కాదు యింగ్లండనీ, అక్కడ కాదు అమెరికా అనీ - యింతలో యుద్ధమనీ — మొత్తానికి బయలుదేరిన వేళా విశేషం ఎలాటిదో కాని — ఇన్నాళ్ళకు తిరిగి వచ్చాడు - ఇవాళే - ఓడ దిగాడు:

"సోమయ్యగారి సుపుత్రుడు రా !-" అని విప్పి చెప్పాను.

"సోమయ్యగారంటే - గ్రుడ్డి సోమయ్యేనా—"

"ఊఁ !"

"పెంచుకున్నాడా ?"

"పెంచింది మరొకరు ?"

"అదేమిట్రా !"

"అంతేరా ! వీడు ఫలాని వాడి కొడుకో మొర్రో అంటూంటే అదేమిటంటావేంరా?-"

"అనక !- సోమయ్యకు, ఎన్నడో మనం పుట్టకముందే...."

"పెళ్ళాం పోయిందనుకో — ఏం, మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోకూడదా?-"

"అన్నేళ్ళు వచ్చాక? - కళ్ళు చప్పగా పోయినాకా? ఎవరిచ్చార్రా పిల్లని వీడికి—?"

"ఎవరో తలకు మాసిన వాళ్ళు - పిల్లది ఏం చూసి చేసుకుందో నీకూ నాకూ తెలుసుగద!"

"డబ్బుంటే నేం లే! వీడు పెళ్ళి చేసుకోవడం, ఆ పెళ్ళాం ఓ బిడ్డను కనడం జరిగిందన్నమాట — పోనీలే వంశం నిలిపింది, వారసుణ్ణి ప్రసాదించింది."

"ఒసేయి బామ్మీ! - నీవు పొరబాటు పడుతున్నావ్ - సోమయ్య చేసుకున్న చిన్నది, పరపురుషేక్షణ పరిహృత వ్రతశీల — సాక్షాత్ పచ్చి పతివ్రత-"

"ఆవిడ పాతివ్రత్యానికి నీవు హామీ యివ్వడ మెందుకురా — ఎలాగైతేనేం - ఆడదయినందుకు కనడం ప్రధానం. ఒక వేళ కుంటిదీ గ్రుడ్డిదీ కాదు కద!"

"అదేం ఖర్మ - బంగారపు బొమ్మ - శలాకలాటి పిల్ల - ఆ చక్కదనం చూస్తే - ఆడపిల్లలే విరుచుకు తినేట్టు ఉంటుంది - ఉండేది! -"

"మరి, యిప్పు డేమయింది ?-"

"సోమయ్య కాస్తా గుటుక్కుమనగానే మాయమయింది-"

"ఎవడితో-"

"అదే ఎవరికీ అంతు చిక్కలేదు—"

"మూటా ముల్లెతోనేనా?-"

"ఎబ్బే! కట్టు బట్టలతో-"

"చిత్రంగానే ఉందే! — అదేమన్నా, ఒకవేళ - ఏ కాశీ మజిలీల్లోంచో ఊడిపడ్డ కామినీభూతం కాదు కద ? - ఇంతకూ ఎవరా సంబంధం కుదిర్చింది?-"

"నేను !-"

అవతల పెద్దమనిషి - గ్రుక్క మింగి - మిర్రి మిర్రి చూసి-ఫక్కున నవ్వి— "యిదా కథ! - నన్ను ఏడిపించడానికా - యింత గ్రంథం పేనావ్? - నే నప్పుడే పసిగట్టానులే!" అని గుక్క తిప్పుకున్నాడు.

నేనూ రెండు బారలు కలిసి నవ్వి -

"ఇంతకూ, నీవు నమ్మలేదన్నమాట! - యిదిగో భగవద్గీత - పట్టుకు

ప్రమాణం చేస్తున్నాను – ఇహనైనా నమ్ముతావా? – నీకు యిలాటి వాటిమీద విశ్వాసం పూర్తిగా చచ్చిపోయిందా—"

"నీకు మతిపోయిందా? అయినా, నీ నిర్వాహకం ఏమిటో చెప్పు—ఏ అమాయకురాలి గొంతు కోశావో—"

"పాతికేళ్ళ చిన్నది - అమాయకురా లెలా అవుతుంది ?-"

"అయితే, అందులో ఏదో మాయామర్మం ఉంది. అన్నాళ్ళు పెళ్ళికాకుండా-నాకేం అర్థం కావడం లేదురా అబ్బీ?—"

"వింటే అవుతుంది-కాకపోతే అప్పుడడుగు - విప్పి చెపుతాను—"

"అంతేలే! - అసలు ముడివేసింది నీవేగా !—"

"ఒరేయ్ ఒట్టంటే ఒట్టే!—ఇది వ్రత కథ లాటిది. ఇహనన్నా చెప్పనిస్తావా?-ఇంతటితో పోనీయనా !—"

"ప్రస్తావనే ముక్కాలు వీశెడు పెంచావ్; ఇప్పట్టున వదిలివేస్తే - మన్మథుడు ఊరుకోడురా—"

"ఇందులో వాడి ప్రమేయం ఏమీ లేదురా-"

"ఉండకపోయినా యిబ్బంది రాలేదుగా - ఒక్క ఇండియాను మినహాయిస్తే—ఏ దేశంలో చూసినా, మన్మథుడు అక్షరాభ్యాసపు వయసన్నారాని పసిగుడ్డు - రతీదేవికి అంగాంగ వైభవం అంతా పుష్కలమే కాని – కళ్ళు మాత్రం వుండవు - అంత మాత్రాన ఆ దేశాల్లో రాత్రులూ, పవళ్ళూ గొడ్డుపోతున్నాయా?"

"గుర్రం గుడ్డిదైతేనేంగాని యీ సందేహం మటుకు బాధిస్తూందిరా! చౌడప్ప పద్యపాదాలు జ్ఞాపకం ఉన్నాయ్ కాదూ - "ఇలు వరుస మానుషంబును కులమున్‌గల సోమయాజి కూతురి కైనన్, ఎట్‌సెటెర" - పెళ్ళయిందంటే పోనీ సంబరమే ననుకో. కాని, వగ్గయిపోయిన సోమయ్య బారసాలకు ఎక్కి వచ్చేంతగా పుంజుకున్నాడా? విందు మనంబుతో 'మమ' అనుకున్నాడా?—"

"చెప్పేది వింటే ఏ సందేహం ఉండదు. మళ్ళీ కాస్త కాఫీ నంజుకో, సిగరెట్ ఆరకుండా రగుల్చు: మనం మంగళం పాడేదాకా ఊ కొట్టు—"

అవతల పెద్దమనిషి నేను అన్నంతా చేసి కుర్చీకి ఒరగిలపడి కూర్చుని "సై" అన్నట్టు తల విసిరాడు. నేను అనగనగా అని మనసులో గొణుక్కుని కథ ఎత్తు

ఉన్నాను. టెలిఫోన్ గణగణలాడింది. అందుకని పక్కను బజ్జోవేశాను - మాటల మధ్య రగడలేకుండా. వనన ఎత్తుకున్నాను.

"సోమయ్య స్వభావం మొదటినుంచీ మనకు తెలియందేముంది? ఎప్పుడూ ఒంటికట్టు తామలింగమే గద!

బంధువు లందరినీ ఎల్లకాలమూ అల్లా ఆమడ దూరాన్నే ఉంచేశాడు. వీళ్ళందరికీ తనమీద ఆపేక్ష కాదు. తన దగ్గర ఏ కాస్తో కూస్తో ఉన్న ముల్లెమీదే దాకని ఆ ఉద్దండుడి నమ్మకం. "మాకు అంతో యింతో భగవంతుడు యివ్వనే అన్నాడు. నీ డబ్బు ఎవడికి క్కావాలయ్యా! బడుగల్లే అలా ఉన్నావని నీ మీద జాలి కొద్దీ ఏదో కనిపెట్టి చూద్దామని వచ్చాంగాని!" అంటూ అయిన వాళ్ళు ఒకళ్ళో ఇద్దరో మొత్తుకున్నా, "ఉహుఁ అదంతా ఓ వేషం. ముందు ఇల్లా అంటూనే చేరి పీఠం కట్టుకుని కూర్చుని నీ దెప్పుడు హరీ అంటావా అని కాచుకు కూర్చుంటారు. నాకు దగ్గులు నేర్పుతారా!" అనేవాడు. చివరిదాకా ఆ మాట మీదనే వున్నాడు.

ఇంట్లో గొల్ల వెంకాం ఒక్కతే కనిపెట్టుకుని ఉండేది ఇంత చేదోడుగా. అది మాత్రం ఏం చిన్నదా, చిదుకుదా? ఇంత వయస్సూ చెల్లిందేనాయెను. మొదటినుంచి తిని ఉన్న విశ్వాసాన అల్లాగే అంటి పట్టుకుని వుంది. అరమరిక లేకుండా ఉపచారం చేసింది, వెళ్ళిపోయింది.

అప్పటికే సోమయ్యకు ఏణ్ణర్థంనుంచీ, బొత్తిగా చూపు ఆనడంలేదు. ఒంట్లో దార్ఢ్యం అసలే లేదు. అది పోయిందనగానే, ఆ పూటంతా భోజనం మానేసి, పలకడం మానేసి.- ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. చివరకు ఓ ప్రొద్దువేళకు తెప్పరిల్లి "ఇంకో గత్యంతరం లేదు. చేసుకుని తీరవలసిందే!" అని గొణుక్కున్నాడు. ఆ మాటే నాతోనూ అన్నాడు.

నేను విస్తుపోయినానంటే నమ్మ: ఎన్నడూ లేనిది ఇప్పుడు సోమయ్యకు ఈ బుద్ధి పుట్టిందా? చేసుకుందామన్నా, ఆడపిల్ల లంటే అంత ఈనకాచి వున్నారా? ఎంత డబ్బుకు ఆశపడినా చూస్తూ చూస్తూ ఏ కన్నతండ్రి చేజేతులారా కూతురి గొంతుక కోస్తాడు?-

ఈ మాటలే సోమయ్యతో అన్నాను: మందలించాను. కాని, ఆ మానవుడు అదే మాట రాచి రాపాడాడు. అయి తీరవలసిందే అన్నాడు. ఆ రవంత పుణ్యమూ నేనే కట్టుకోవా లన్నాడు.

ఇహ తప్పుతుందా మరి! ఇష్టదైవానికి మ్రొక్కుకుని రెండో కంటి వాడికి తెలియకుండా ఇంట్లోనే వెంకటేశ్వరస్వామి పటం ఎదుట సోమయ్యను ఓ యింటి వాణ్ణి చేశాను.

పెళ్ళికూతురు మా బావమరిదికి మేనమామ కూతురు. మూగపిల్ల. కాని, మంచి యోగ్యురాలు.

పెళ్ళికి మా అక్కా, బావా పెత్తనం చేశారు. కొత్త సంసారం కదా అని తోడుగా వీళ్ళ యింట్లోనే వచ్చి వున్నారు. నేనూ, సరే వాళ్ళతో బాటే - అప్పట్లో మనకూ మరో పనీ పాటా అంటూ వేరే లేదాయెను!

పిల్లది పుట్టి యోగ్యురాలని ముందే మనవి చేస్తిని కదా! అలాగే మెలగింది. సోమయ్య మనసు కనిపెట్టి ఆతడికి ఏ లోపమూ రానీకుండా వేయి కళ్ళతో కనిపెట్టి చూసింది. ముప్పొద్దులా చక్కగా స్నానానికి అన్నీ అమర్చి స్నానం చేయించేది. సుష్టుగా భోజనం చేస్తున్నంత సేపూ దగ్గర కూర్చుని విసురుతూ యిష్టాగోష్టిగా మాట్లాడుతున్నట్టు రకరకాలుగా నవ్వేది. నిద్రపోయేదాకా కాళ్ళు వత్తేది. ఇలా పొత్తిళ్ళలో కూనను పెంచినట్లు పెంచింది.

సోమయ్య అన్నాళ్ళూ యింద్రభోగము అనుభవించాడనుకో. కళ్ళారా పిల్లదాని చక్కదనం చూసి మురిసిపోయేందుకు లేకుండా ఆ మాలదైవం దృష్టి ఊడ లాక్కున్నా, ఇంటికైన యిల్లాలు, నోరారా పలుకరించేందుకూ, పిచ్చాపాటీ చెప్పేందుకూ వీలులేకుండా ఆ లోపం ఒక్కటే ఉన్నా ఆ సంసారానికి మరుకు మరే లోటూ లేకుండా చూడ ముద్దుగా ఉండేదనుకో. క్రమేణా, సోమయ్యకూ ఆ మూగ నవ్వే అర్థం చేసుకోవడం అలవాటయిపోయింది. మనసులో మాటలు విప్పిచెప్పినట్టు విపులంగా సైగలు చేయడం తనంతట తానే అలవాటు చేసుకున్నాడు. ఇంటి ఖామందు లిద్దరూ అలా మూగగానే కాలక్షేపం చేసుకుంటూ రావడంతో చూసే యింటిల్లిపాదికీ - అంటే మా అందరికి ఆ పోడిమే అలవాటైపోయింది. కొత్తలో మా అక్కా, బావా చూసి నవ్వేవాళ్ళు కాని, క్రమేపీ పాతబడి పోయింది.

ఇలా ఉండగా ఉంతనా సోమయ్యకు ఓ చింత ఆవేశించింది. అసలు ఏ పోటీమీ లేనంతకాలమూ సుఖంగానే ఉన్నాడు. కాని, పెళ్ళి అంటూ ఒకటి అయింది కనుక, ఇహ ఆ తరువాయి కూడా తీరి ఆ కడుపున ఓ కాయ కాస్తే? — ఈ ధ్యాసలో పడ్డాడు. కాని, అది సాధ్యమా? —"

ఇంతవరకూ కొంటె చూపు పెట్టి వింటూన్న అవతల పెద్దమనిషి ఎద్దేవగా ఆవలిస్తూ, ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ "సాధ్యం కాకేం జేస్తుందిలే! అన్నాళ్ళూ యింట్లో విన్ను కట్టేసి మేపింది - ఆ మొక్కు తీరుస్తావనేగా? నీ అండ చూసుకోకుండానే చేసుకున్నా డంటావా?" అని తనలో తాను అనుకుంటూన్నట్టు నసిగాడు.

నేను ఛెళ్ళుమని లేచాను.

"ఒరే బాజ్జీ! ఆ మాటే అనవద్దన్నది. ఆ మహా యిల్లాలు విషయంలో అలాటి పాడిత్యం తలచినవాళ్ళకు కళ్ళు పోతాయి. అంత పతివ్రత అష్టాదశ పురాణాల్లోనూ లేదు. ఆ యిల్లాలికి పురుషుడంటే ఒక్క సోమయ్యే - అతడు ఎంత కొరమాలినవాడైనా—"

అవతల పెద్దమనిషి ఈ దూకుడు చూసి కొంత తగ్గాడు. "నేనేం పాపపు మాట లనడం లేదు భాయీ! సోమయ్య మనసులో కోరిక నెరవేర్చేందుకు దైవం ఏ రూపాన అనుగ్రహించి ఉంటాడా అని మథన పడుతున్నాను" అన్నాడు.

"అంతే-సరిగా దైవమే అనుగ్రహించాడు! దైవ కృపకూడా ప్రసరిస్తేనేకాని మానవ యత్నం ఎంత ఉన్నా ఫలం పాటి కాదనీ, దైవం తిన్నగా చూసినప్పుడు ఇలాటి ప్రమేయాలతో నిజంగా నిమిత్తమే లేదనీ ఏవం విధములైన ధర్మపన్నాలు సోమయ్యకు సవాలక్ష తెలుసును. కన్యగా వున్న మరియమ్మను పరిశుద్ధాత్మ కరుణించి కమ్ముకుంటే, పశువుల చావిడిలో నైతేనేం, బంగారు తండ్రిలాగా లోక రక్షకుడు జన్మించలేదూ? ఏదో ఒకనాడు యాదాలాభాన మనువు తుమ్మితే ఇక్ష్వాకు రాజేంద్రుడు ఉంగా అనలేదూ? అలాగే ఎందుకు జరుగకూడదు! సూర్యుణ్ణి ఆరాధించి గొంతెమ్మ కవచకుండల సమేతుణ్ణి కన్నదా లేదా? భక్తి తప్పనప్పుడు ఫలం తప్పుతుందా - ఇదెంత కలియుగమైతే మాత్రం!

"కలౌ వేంకట నాయకః" — అన్నది వేదవాక్కు. భక్తులకు సర్వకాల సర్వావస్థలయందూ కొంగు బంగారమైన శ్రీయఃపతి, అహరహమూ నమ్మికొలిచిన వారిని చిన్న చూపు చూస్తాడా? సోమయ్యకు ఈ నమ్మకం మూఢునికన్న ఉద్ధోలంగా ఉంది: ఇలవేలుపైన వేంకటేశ పెరుమాళ్ళకు అహోరాత్రులూ ఈ కోరికే మనవి చేసుకున్నాడు. సరిగా ఏడాది తిరిగేటప్పటికల్లా పొత్తిళ్ళలో పాపను అందుకుని, రొమ్ముకు హత్తుకున్నాడు. అలాటి తపస్సు దైవం ఎన్నటికీ వృథా చెయ్యడు అని మా కందరికీ కూడా తెలిసి వచ్చిందిరా భాయీ—

తరువాత మరో అయిదు సంవత్సరాలు జీవించాడు సోమయ్య: పిల్లవాడి ముద్దు మురిపెములన్నీ అలకించాడు. అంత ఆస్తీ పొల్లుపోకుండా, సక్రమంగా అనుభవించేందుకు హక్కుదారుడు కలిగాడన్న సంతోషం, దిక్కూ దివాణమూ లేకుండా, ఒంటిగా పక్షికిమల్లే రాలిపోకుండా, తనకు అయినవాళ్ళ కళ్ళ ఎదుట సునాయాసంగా కళ్ళు మూశాడు. "పిల్లవాడికి ఏమీ భయంలేదు, మేము కళ్ళల్లో పెట్టుకు పెంచుతామని" మా అక్కా, బావా ఆయనకు అభయం యిచ్చారు. మా బావమరదే పైగా వాళ్ళ ప్లీడరు కూడాను! ఆస్తి సంరక్షణ విషయంలోనూ, సోమయ్యకు యద్విధమైన దిగులూ లేకుండా పోయింది. అన్నమాట తప్పకుండానే, మా వాళ్ళు పిల్లవాడిని పెంచి, విద్యాబుద్ధులు చెప్పించి, ఇంతవాణ్ణి చేశారు."

అవతల పెద్దమనిషి సాంతం విని, "అలాగేం!" అన్నట్టు కోరగానే తల ఊగించాడు. "మరి పిల్లవాడి తల్లి సంగ తేమిటి?" అన్నాడు.

"మొదటే మనవి చేశానుగా? ఎవరో దేవతా మూర్తి, పాపం ఆ వృద్ధ బ్రాహ్మణ్ణి కనికరించింది. ఇల్లు నిలిపింది. వచ్చినపని అయిపోగానే, అవతారం ఉపసంహరించుకుంది."

"మరి, మీ బంధు వన్నావు కదూ!"

"అవును; మనకు దేవతలు బంధువు లుండకూడదా?"

"పోనీలేగాని — అలాటి దేవతకు, ఈ నిక్షేపరాయడు పుట్టాడేం?—"

"అది మేనమామ పోలికలే! -"

"అతగా డెవడు?-"

ప్రశ్న వేస్తుండగానే, సమాధానం ఆకళింపైనట్టు, అవతల పెద్దమనిషి నన్ను చుర చుర చూసి నవ్వాడు - నేనూ నవ్వాను!

"ఇదంతా నీ భాగోతమా!" అన్నాడు.

"ఏకో! - మనకు చేతనైన సాయం మనం చేశాం! - నిజంగానే ఎక్కడి నుంచో పిల్లను కొనుక్కొచ్చి కట్టబెట్టామనుకో! ఆ బ్రతుకు అభాసు కావడమే తప్ప ఆ బ్రాహ్మడు ఏం బావుకునేవాడు. మొన్నాటినుంచీ యిల్లు సత్రమైపోయేది; లేదా, చేతికి అందినవి తుడిచి పెట్టుకుని పిప్పే తుర్రుమనేది. అలా కాకుండా - నేనే అప్పు

డప్పుడు చీరె సింగారించాననుకో - నిజంగానే దయతో, జాలితో అవసరమైన ఉప చారం చేశాననుకో. ఈ మాత్రం వృద్ధింపుకు నేను పూనుకోవడం మంచిదికాదూ? - నిజంగా, సిసలైన ఆడపిల్లయితే మాత్రం, ఆ బ్రాహ్మడికి అంతకుమించిన అవసరం పట్టదు కదా. ఎవరినో తెచ్చి వుసూరుమనిపించడం ఎందుకు?–

సరిగ్గా సోమయ్య తపస్సు చేస్తున్న రోజుల్లోనే, మా అక్కయ్యకు ఈ బంగారుతండ్రి పుట్టాడు. ఈ సాయం ఆ దంపతులు చేశారు. ఉత్తరత్రా పిల్లవాడూ సుఖపడతాడు. ప్రస్తుతం సోమయ్య కోరికా తీరుతుంది. అంతేకాని, వాళ్ళకు పిల్లలు చేదనా? - పెట్టి పోషించుకునే శక్తి లేకనా? -"

"మీరు అందరూ కలిసి చేసిన మోసం అన్నమాట!"

"అది గిట్టనివాళ్ళు అనవలసిన మాట! — సోమయ్య నిశ్చింతగా బ్రతికాడు. మహారాజల్లే కళ్ళు మూశాడు. అదే మనకు కావలసింది. మోసమను, లౌక్యమను - రెండో కంటివాడికి తెలియకుండా, రొష్టు లేకుండా, మనం చేయగలిగిన ఉపకారం ఆ జీవికి చేశాం-"

"-మరి మేనల్లుణ్ణి యిట్లా తయారు చేశావేం? పట్టపగలే తీర్థం సేవించి వస్తున్నాడు?-"

"ఏనుగు నెక్కినప్పుడు ఆ మాత్రం తూలుడు వుండకపోతే ఎలా? వాడు పైకి అలా కుర్రతనంగా వున్నాడు కాని, నిన్నూ నన్నూ అమాంతం కబళించే ప్రయోజకుడు. వాడు పందెం కట్టిన ఘోడా ఓడిపోవడం అంటూ లేదు; ఇప్పుడూ ఆ విసురు మీదనే వచ్చాడు — ఎంతో కనుక్కుంటా నుండు —"

టెలిఫోను సరిగ్గా అమర్చి పిల్చాను - అవతలనుంచి చెప్పిందంతా, "సరే-! ఓహో! అలాగా!" అంటూ విన్నాను -

"అంతా ఓ పాతికవేల పైచిలుకు గెల్చాడు - మనిద్దర్నీ సాయంకాలం సహపంక్తికి - ఆహ్వానించాడు - సరేనన్నాను-"

"సరుకు మంచిది దొరుకుతుందా?" అన్నాడు నసుగుతూ అవతల పెద్ద మనిషి-

"దొరక్కపోతే-పుట్టిస్తాడు-అంతా మన తరిఫీయతే!" అన్నాను.

●